

tragtninger, der blev gjort gældende fra den konservative Ordførers Side, som hidtil har lønnet min vidtstrakte Imødekommenhed med Tavshed. Det er nedslaaende, og naar jeg har en bedrøvelig Tone paa, skyldes det alene disse sørgelige Erfaringer. Det skyldes ikke i mindste Maade, at jeg er blevet overbevist ved de Argumenter, man har fundet sig foranlediget til at belægge sin Afvisning med. Den højtærede Indenrigsminister sagde i saa Henseende, at der er ingen Kommune, der har Forpligtelse til at skaffe Bolig til Personer, som melder sig til den, men er hjemmehørende i andre Kommuner; der skulde derfor i og for sig ikke være nogen Grund til at vedtage dette Ændringsforslag. Maa jeg, da Spørgsmaalet i de forløbne Aar har haft stor Betydning og endnu har det, og da disse Forhold spiller en stor Rolle for umaadelig mange, navnlig meget fattige Mennesker, da ikke et Øjeblik ridse Situationen op; som den foreligger, ikke naar man ser den fra en Kontorstol, men som den ses ude i det praktiske Liv. Der findes en Bestemmelse, hvorefter Landkommuner her i Landet har en Forpligtelse til at skaffe husvilde Familieforsørgere Bopæl. Forholdene har ligget saaledes i de forløbne Aar, at det har været ganske overordentlig vanskeligt for mange smaa Landkommuner at opfylde den Forpligtelse efter Loven. Der er for saa vidt ikke noget at bebrejde dem. Resultatet er blevet, at de ikke har kunnet skaffe Lejlighed i Kommunen; og at de paagældende Personer ofte, først Forsørgerne, derefter Familien, er blevet drevet ind paa det Marked, hvor der paa Forhaand var større Chance for at finde Bolig, nemlig de store Byer. Forholdet har altsaa, hvis jeg maa bruge et lidt kraftigt Udtryk, i Praksis artet sig saaledes: Loven siger, at Landkommuner har en Forpligtelse til at skaffe Familieforsørgere Lejlighed. Forholdene i Praksis har vist, at det i stigende Grad har været umuligt for Landkommunerne at skaffe disse Lejligheder. Loven siger, at Bykommuner har ingen Forpligtelse til at skaffe Familieforsørgere Lejlighed. Praksis har i stigende Grad været den, at Bykommunerne alligevel har maattet skaffe ikke alene deres egne husvilde Lejlighed; men ogsaa de husvilde Lejlighed, som er kommet ind til Byerne fra Land-

kommunerne. Saaledes er Forholdene i Praksis, og det er dem, jeg er gaaet ud fra, naar jeg har stillet dette Ændringsforslag. Nu kan man nok sige som den højtærede Indenrigsminister, at man har ingen juridisk Forpligtelse til at skaffe Bolig til Personer, der ikke er hjemmehørende i Kommunen og ikke har haft Bopæl i Kommunen, indtil de er blevet husvilde. Det kan man godt sige, men i Praksis vil det meget hurtigt udvikle sig saaledes, at de paagældende hutler sig igennem en lille Tid i Kommunen, og derefter vil man alligevel faktisk, hvis man ikke vil risikere, at hele Familien enten afleveres som erhvervs- og subsistensløs til Kommunen eller maa gaa paa Gaden, blive nødt til at skaffe dem Tag over Hovedet. Saaledes er Forholdet, og ud fra dette bør man dog som Lovgivningsmagt ræsonnere, hvis man kender til det.

Naar man altsaa formulerer Lovforslagets § 3 saaledes, som den hidtil er blevet formuleret, og stemmer dette Ændringsforslag, som jeg har anbefalet, ned, siger man faktisk til Kommunerne: Hvis du tager dig af de husvilde, som du bør, det vil sige ikke afviser Folk, som er stædt i Nød, men rent midlertidig skaffer dem Bolig i en anden Kommune, saa skal du selv vedblivende betragtes som Opholdskommune. Men hvis man stemmer Ændringsforslaget ned, siger man samtidig: Forsømmer du din Pligt og afviser den husvilde, saaledes at han derefter, før eller senere, tvinges over i en anden Kommune og der melder sig som husvild, bliver du belønnet med at slippe for Opholdskommunens Forpligtelser. Det er det, der staar i § 3, hvis man stemmer det Ændringsforslag ned, jeg har stillet. Hvis derfor de ærede Repræsentanter for Byerne, specielt Repræsentanterne for Hovedstaden, stemmer dette Ændringsforslag ned og derved indirekte opfordrer de andre Kommuner til at afvise de husvilde, som fortsat drives ind til de store Byer, synes jeg, man fra den Side viser en saadan Tillid og Troskab overfor Partipolitikken i Karikatür, at jeg vilde betragte mig selv som noget imbecil, hvis jeg beundrede det.

Trier: Jeg beklager meget, at den højtærede Indenrigsminister ikke ser sig i Stand til at tage imod det Ændrings-